

Sygnatura akt VI Ka 590/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **3 października 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepura (spr.)

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2014 r.

sprawy **O. K. (K.) zd. J., córki J. i T.**

ur. (...) w R.

oskarżonej z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 4 kwietnia 2014 r. sygnatura akt II K 6/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie 1 obniża wysokość jednej stawki dziennej grzywny do 50 (pięćdziesięciu) złotych,

- w punkcie 4 obniża wysokość środka karnego do 500 (pięćset) złotych;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza jej opłatę za obie instancje w kwocie 500 zł (pięćset złotych).

VI Ka 590/14

UZASADNIENIE

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonej, który zarzucił orzeczeniu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na ustaleniu, iż stopień nietrzeźwości oskarżonej był znaczny, iż prowadziła ona pojazd w warunkach wzmożonego ruchu, i że jej stan majątkowy i

dochody uzasadniają ustalenie wysokości stawki dziennej po 80-zł, i że zachowanie się oskarżonej przed i po popełnieniu przestępstwa nie powinno mieć odzwierciedlenia w określeniu stopnia lekceważenia zasad ostrożności i bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego i stworzenia przez to zagrożenia w komunikacji,

2) rażąco niewspółmierność w postaci surowości orzeczonej kary samoistnej grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 80 zł każda, zastosowanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat i zasądzenie od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego w wysokości 1000 zł.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części w pkt 1 przez przyjęcie stawki dziennej w kwocie 50 zł i obniżenie liczby stawek do 80, w pkt 2 przez złagodzenie środka karnego do 1 roku, w pkt 4 przez obniżenie wysokości świadczenia pieniężnego do kwoty 500-zł i w pkt 5 przez stosowne rozstrzygnięcie co do kosztów sądowych oraz o zwolnienie oskarżonej od kosztów sądowych w postępowaniu apelacyjnym.

Apelacja okazała się zasadna o tyle, że w wyniku jej wniesienia zaskarżony wyrok należało zmienić poprzez obniżenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny do 50 zł i obniżenie wysokości świadczenia pieniężnego do wysokości 500 zł. Wbrew podniesionemu zarzutowi sąd pierwszej instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych na podstawie orzeczenia mogącego mieć wpływ na jego treść. Przeciwnie, ustalenia faktyczne sądu poczynione zostały w oparciu o wszystkie dowody ujawnione w toku rozprawy głównej, ocenione zgodnie z kryteriami określonymi w art. 7 kpk z uwzględnieniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej. W szczególności sąd prawidłowo określił stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej jako znaczny, trafnie wskazując na okoliczność, że stan nietrzeźwości w jakim znajdowała się oskarżona ponad dwukrotnie przekraczał granicę, od której czyn traktowany jest jako przestępstwo, a także na fakt, że oskarżona prowadziła samochód w czasie wzmożonego ruchu pojazdów. Wymiar 100 stawek dziennych grzywny był adekwatny tak do stopnia zawinienia, jak i do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej, sąd odwoławczy nie znalazł podstaw aby liczbę stawek zmniejszyć zgodnie z wnioskiem zawartym w apelacji. Słuszny natomiast był zarzut sformułowany przez obrońcę odnoszący się do ustalenia wysokości jednej stawki na kwotę 80 zł. Zgodnie bowiem z art. 33 § 3 kk ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. W ocenie sądu odwoławczego dochody oskarżonej na poziomie 4.500 zł miesięcznie i jej sytuacja majątkowa uzasadniały obniżenie wysokości stawki dziennej do kwoty 50 zł. Te same względy zadecydowały o obniżeniu wysokości świadczenia pieniężnego do kwoty 500 zł. Na uwzględnienie nie zasługiwał natomiast wniosek apelacji dotyczący obniżenia okresu, na jaki orzeczono środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zważywszy na poziom nietrzeźwości oskarżonej wyrażający się w zawartości alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza wynoszący 0,59 mg/l orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przez okres 2 lat nie sposób postrześć jako rażąco surowego. W pozostałym zatem zakresie zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze ma swoje uzasadnienie w treści art. 636 § 1 kpk.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.